

גופה מכוסה פאייטיים נוצצים

התערוכה "אוביקראפט", או מרגום חופשי "אמנות יתר", מנחילה אכזבה מסיימת: התערוך כה אמנם מדהיב, אך מבחינה רעיונית היא רק מצהירה על מה שידוע ומקובל מאד בעשור האחרון. אחרי תערוכות קודמות שאצרה תמי כד'פרימן בשנת ה-90, כמו "אנטיפאטוס", "טמא" קס"ו ו"דודט קלישה", שבחן הצביעה על אפשרות של קריאה חדשה, או על אימוץ ותרגום של מגמות בינלאומיות לשפה המקומית, הפעם לא ניסתה אמר רה חדשה.

כד'פרימן פרשה לעצמה רשת ביטחון במאמר הקטלוג "אלוהי הפרטים הקטנים", שבו היא מזכירה את מקור ההשראה לתליית העבודות בתערוכה על קירות כדים, כמו תכשיטים זוהר רים על טיפה - תערוכה שהיא קיימה במוזיאון של אוניברסיטת טמפה ברודס פלורידה ב-1999 (אם כי ישנן דוגמאות נוספות, כמו תליית העבודות של כרים אופילי בביתן הבריטי בניאגלה האחרונה בונציה).

כד'פרימן גם מציינת את העיסוק ביופי, ובמרוימים שנוי שבו נעבד כאמנות "בלבר", כסוג של עמדה פמיניסטית ששבה ומופיעה בעולם האמנות מאז שנות ה-70. היא משייכת את האמנות המשתפת בתערוכה לסגנון פוסט-פמיניסטי שיות רוחות בעולם האמנות הבינלאומי העכשווי: "הן מצליח"

ולעבודה של מירב סודאי, שהגדילה דימוי מפיגוע באוטר בוס בקיץ 2002 ורקמה את כולו בפאייטיים שמעניקים יופי לא טבעי לדימוי הקשה.

היופי נתפש בעבודותיהן של סודאי, אמיתי וקובו כגודם שיכול להציע התבוננות אלטרנטיביות בזיכרונות או במראות מורכבים, שדווקא דרך האשלייתיות שבה מוביל להתמודדות עם האמת.

"אוביקראפט" בסוף שנת ה-80 ובראשית שנת ה-90 ותערוכה רטרוספקטיבית שלה מוצגת כעת במשכן האמנות בעין חרוד.

את העבודות הכוללות בתערוכה הוא של רינה שנהב, אמנית שמאו תחילת דרכה לפני כעשור עוסקת באופני עבודה המתקשרים למה שנחשב אמני נות, ובמיוחד לפסיכיסים. בתערוכה היא מציגה את "שקיעה", עבודה המרכיבת מבנה קטנה שעליה, תחת כיסוי נוצץ ומפואר, נמצא מה שגראה כנופה מבורבלת. הכיסוי רקום בפאייטיים צפופים, בעיקר בצבעי ירוך וזהב, והתחושה הנוצרת היא של מטווי חלקלק וריר שרק לאחר התבוננות בו מגלים כי הוא מכסה גופה. זו התייחסות לרייק בון שמסתתר אך פרשה תחת היר פי, אך גם התייחסות לתרבויות שייפו את המוות, עטפו את המת בפאר ובהדר שנועי לסייע לו בעולם הבא, כמו התרבות המצ'ו רית העתיקה.

מיטל כד'מינרבו מציגה את העבודה "האשה שבחירה" - בובה מנייר קרפ צבעוני שהליקה העליון תלוי מותפרה, בעוד שסגל גופה התחתון שרוע על הארץ ומפודים סביבו ממתקים. העבודה מתייחסת למנהג שרווח בימי הולדת באמריקה הלטיבית: מטמינים ממתקים בבובה והלי רים מכים בה עד שהם מתפזרים. המשך בעמ' 47

וחז להפריך מוסכמות מקומות הנוגעות לעבודה ולמיגור וער שות זאת ברוח רעננה המשלבת דריקלים פוליטי, הנאה חושנית וביטוי רגשי. אשר להנאה ולביטוי הרגשי - אין ספק שהיא צודקת, אך כ-20 העבודות בתערוכה קשה לראות דריקלים פוליטי או אף רעננות, כך, למשל, נעמי מימן

טוב, של מצליח ומירי ציים הציינו בשנים האחרונות תערוכות חוזר שעסקו בהיכתיים של יופי ועבודה אוטנטית תוך ויקה לאובססיה גם על עבודות של טל אמיתי, איה בדרון ומיכל סמיר ודברי לא אתה בהקשרים כאלה, ובחלל התערוכה גם מרד פת רוחה של מאריה שמס, שעסי קה בחומרים דומים לאלה של

תערוכה / המשך מעמ' 17

החשוב מ-1979, "אריינטלי" ועד עבודות בולטות בתערוכה הן השור של מיכל שמיר, שיצרה שור תלוי בגודל טבעי שבושור עשיר סוכסיות סוכיות בצורות הלוות וביצי עין, שיניים ונחשים השור נוצר על פי עבודה של רמברנדט, אבל מתקשר יותר לציורים שחיים מוטין עשה כמחווה לו. עבודתה הקשה של שמיר עוסקת בהתבלות יופי, וקשורה קשר הדוק לעבודה של רינה שנהב ולעבודה של מירב סודאי, שהגדילה דימוי מפיגוע באוטר בוס בקיץ 2002 ורקמה את כולו בפאייטיים שמעניקים יופי לא טבעי לדימוי הקשה.

סל אמיתי מציגה עבודת פאל ענקית שמתארת את מפרץ חיפה, ושולה קטב מציגה רקמות חודים שמתממכות על ידמונת מהפילטות של שנת הלינה המשתפת בקיבוץ. היופי נתפש בעבודותיהן של סודאי, אמיתי וקובו כגודם שיכול להציע התבוננות אלטרנטיביות בזיכרונות או במראות מורכבים, שדווקא דרך האשלייתיות שבה מוביל להתמודדות עם האמת.

מעניין לחשוב על העבודות האלה בקשר לעבודות של אלן רייצ'יק האמריקאית, שהציגה לפני שלוש שנים תערוכה במר וואן תל אביב. רייצ'יק, שהיתה אתה הנשים הראשונות שסיימו את תוכנית לימודי הנארא השני באמנת באוניברסיטת ייל, משתמשת ברקמה כמרויט מרכז יוה כ-30 שנה יצירתה מציגה חזיה לא פשוטה של התבוננות מחדשת על האופנים שבהם אנו מפענחים טקסט, קוראים דימוי, מפגינים רירוגי השיבות של מרוימים ביצירה וקמה מול ציור, פיסול, וריאור או צילום, ומתייחסים למעמדם של יוצרים שונים (נשים, אומנים ועוד).

על עבודתה אפשר לחשוב גם בקשר לעבודה של נעמי סימן טוב, שמציגה עבודות מהמדרה "גן עדן או מיטות ומד רנים" מסוף שנת ה-90, שהרצו בתערוכות יחוד שלה באותה תקופה בסרנאות האמנים. סימן טוב מחקה בציור אריגת שטיח חים תוך התייחסות לתוכניהם האיכונוגרפיים ולמלאכה העמלנית של עשייתם. הבחירה של סימן טוב בשטיחים והפכת אותה לאמנית היחידה בתערוך כה שעבודתה גם מרמזת ליחס המרובד של המערב הנברי לאר רמנט המודרן, שנתפש גם כמושגים של נשיות אוראודר סעיר והחוב על כל בספרו

אפשר לפרש את המנהג הזה כביטוי לתפישת הגשים הן בהיותן מותרות להאכה ולהשפי לה, והן מבחינת תפקידן כמור נות. העבודה של כד'מינרבו אפקטיבית מאוד היא מעבירה אמנם את תחושת הסלידה, אבל נשארת מעט פלסטית. מסקרן יהיה לראות עבודות נוספות שלה.

רינה שצ'ופק מציגה ציורים משוחכים שמתקשרים לרדם הוואלך ומתפתח של אמנת "טרוספלה" (בצרפתית: "לר מות את העין"), ציור פיגורטיבי המחקה אובייקטים וצורות אמנות אחרות. שצ'ופק מציגה ציורים שגראים כרקמות תודות לכל רוב, אופן עבודה שמד כיד את יצירותיה של סיפה מאיר, שמחקה רקמות צלבים בציורי טוש והיא הציגה בגלריה הקיבוץ ובמוזיאון היצליה בשנים האחרונות. העבודות של שצ'ופק נשארות את המהות "נדוניה", בהתאם למנהג שהנעי רה עובדת שנים לפני נישואיה כדי להכין את עצמה לקראתם ויצירת מלאי טקסטילי בכך היא מפגינה את סילתה ברקמה ובת' פירה, שתיים מותכונות הנדר שות מהאשה הרוצית. אן שצ'ופק מרמזת בכיסול את המלאכה ה"נמוכח", ה"נ שיות", והפכת אותן לציור, ענף אמנות מוכרד ררבה יותר.

"אוביקראפט" - אובססיה, וקדציה יופי ושכנוי. אוצרה תמי כד'פרימן. בית האמנים ו"ש"ו רייצ'יק וחובב אלוזריי 9 תל אביב. 03 רחשן עד חמישי 10:00 עד 13:00 ו-17:00 עד 19:00, 03 שיש 10:00 עד 12:00